

РЕШЕНИЕ

№ 3571

гр. София, 26.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **249** по описа за **2012** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] - С., против Решение от 22.11.2011 г., по н.а.х.д. № 12839 / 2010г. на Софийски районен съд, НК, 16-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № наказателно постановление (НП) № 75/2009, издадено от началника на Митница Столична, с което на основание чл.234а, ал.1, във вр. с чл.227, ал.1, т. 3 от ЗМ е наложена на дружеството имуществена санкция в размер на 4637,26 лв. , представляваща 100% от митническата стойност на стоката, предмет на извършеното нарушение по чл. 234а, ал.1 от ЗМ, и на основание чл. 226а, ал.3 от ЗМ и чл.234а, ал. 3 от ЗМ, във връзка с чл. 233, ал.4 от ЗМ, е присъдено дружеството да заплати равностойност в размер на 4637.26 лв., представляваща митническата стойност на стоките, предмет на нарушението.

Иска се отмяната на решението и на НП, като се твърди неправилност на преценката на съда относно липсата на процесуални нарушения, поради неназначаването на преводач на управителя на дружеството, който не е български гражданин, тежестта за което е на административно-наказващия орган по арг. от чл.142, ал.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, с оглед на което била неправилна преценката за спазването на чл.43,ал.1 ЗАНН, неспазването на срока за определяне на митническия

режим на стоката. Счита приложимост на Решение на Съвета от 10 март 1994г. относно изменение на резервите, формулирани от Общността спрямо разпоредби на определени приложения към Международната конвенция за опростяване на и хармонизиране на митническите процедури, конкретно чл.3,т.1, според който „За освобождаването на стоки за свободно ползване е достатъчно само заплащането на митните сборове.

Ответникът – Митница Столична чрез процесуален представител оспорва жалбата като счита неоснователност на същата и иска от съда да остави решението в сила.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Пред настоящата инстанция не са приети доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК и не са правени искания за това.

Административен съд София - град, IV-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ. Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Не са налице обстоятелства по чл. 34 ЗАНН за недопустимост на административно-наказателното производство или погасяване по давност на правото да бъде наложена санкция за административното нарушение.

Районният съд правилно е установил фактическата обстановка, същата кореспондира със събраните по делото доказателства, а именно: манифестираните от дружеството стоки по ЕАД № 09BG005002H0031960/10.10.2009год. под митнически режим „ свободно обращение” са декларирани различни по вид стоки с държава на произход Китай, въведени на територията на страната, за които на 15.10.2009г. органи на СРИОКОЗ - С., установили, че част от хранителните продукти не отговарят на нормативните изисквания за безопасност на храните и не могат да се допуснат до свободно обращение, а на 11. 11. 2009г. при извършена съвместна митническа проверка в складово помещение, където стоките по декларацията са оставени на отговорно пазене, е установено, че несъответствие между декларираните и налични стоки по количество в посока на по-малко от декларираното, т.е. липси, като към датата на проверката от 11.11.2009г. не е дадено разрешение за вдигането на стоките по митническата декларация. За така установеното е съставен АУАН а впоследствие и процесното НП, в които актове деянието е квалифицирано като нарушение на чл.234а, ал.1 от ЗМ, извършено от дружеството като титуляр на режим и декларатор по смисъла н по смисъла на параграф 1, т.16 и т.23 от допълнителните разпоредби на ЗМ.

При така установеното и извод, че не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаването на АУАН и НП, е

прието, че процесните стоки, като необщностни по смисъла на Регламент 2913/1992г. за приемането на Митнически кодекс на Общността, са били въведени на територията на страната и не е бил определен митнически режим, с оглед на което са стоки със статут „временно складиране на стоки”, за които съгласно чл. 54 и 58 от ЗМ, както и чл. 50,51 и 52 от посочения регламент, собственикът им не е имал право да се разпорежда с тях, съответно да ги премества на различни места от тези, на които е разпоредено съхраняването им и да нарушава предписанията на митническите органи във връзка с това. С нарушението на посочената забрана, е осъществен състава на нарушението по чл.234а, ал.1 от ЗМ.

Прието е за неоснователно твърдението за нарушение на Решението на Съвета от 10.03.1994г. , който довод се поддържа и пред настоящата инстанция, по съображение, че Конвенцията по принцип въвежда стандартни и препоръчителни процедури и няма задължителен характер, както и по съображение, че цитираната разпоредба е неотнормирана към стоки, на които не е определен митнически режим. Прието е за основателно възражението, че митническите органи не са спазили срока за определянето на митнически режим на стоката, въведена с автомобилен транспорт, който срок съгласно чл. 49 от Митническия кодекс е бил 20-дневен, считано от датата на манифестиране. Същевременно е направен извод, че неспазването на този срок няма за последица право на декларатора да се разпорежда със стоката. Тъй като същата е била със статут „временно складирана стока”, само митническите органи са имали право да разпоредят извършването на разпоредителни действия с нея по реда на чл. 53 от Митническия кодекс. По тези съображения въззивният съд е потвърдил обжалваното пред него НП.

Така постановеното от въззивния съд е в съответствие с материалния закон, за което касационната инстанция следи служебно, съгласно чл.218,ал.2 АПК. Правилно е прието наличие на основание за ангажиране отговорността на дружеството за нарушение на забраната за преместване на стоките по чл. 50 от Митническия кодекс, съгласно който до получаване на митническо направление стоките, представени пред митническите органи от момента на представянето им имат статут на „временно складирани стоки”, същите съгласно чл. 51 от същия кодекс, могат да се съхраняват само на места и условия, одобрени от митническите органи. Посочените разпоредби са пряко приложими към манифестирания внос на стоки с процесната ЕАД от дружеството на 21.10.2009г., тъй като към същата дата Р. Б. е член на Европейския съюз, а нарушаването им се санкционира по чл.234а ЗМ.

Също правилни са изводите на въззивния съд, че съображенията изложени относно забавата на митническите органи при определянето на митническо направление са нетносими към спазването на посочените задължения по регламента за приемането на митническия кодекс на Общността и съответно неотнормирана към ангажиране на отговорността за неспазването им.

Видно от броя и вида на стоките и левовата им равностойност, нарушението не разкрива признаците на маловажен случай по чл.28, ЗАНН приложим и към налагането на имуществените санкции за търговците, на основание чл. 11 вр. чл. 93, т.9 НК относно легалното определение на понятието „маловажен случай” .

Неоснователни са доводите, поддържани и пред касационната инстанция, съответно обсъдени в мотивите на въззивното решение относно неосигуряването на преводач на управителя на дружеството – китайски гражданин, който не владеел български език, а следвало да му се осигури преводач при подписването на декларация при проверката

на 10.10.2010г., на която дата декларираните стоки по ЕАД са предадени на отговорно пазене. Нито на тази дата, нито при извършената проверка на 11.11.2009г. митническите органи не са действали в хипотеза, при която е приложим ЗАНН в частта му за установяване на административно нарушение и не са имали задължение да осигурят преводач на управителя по реда на НПК. Административно-наказателното производство съгласно чл. 36, ал.1 ЗАНН се образува със съставянето на АУАН, което е извършено на 15.12.2009г. Назначаването на преводач в административното производство преди последната дата е правна възможност, искане за което не се твърди да е направено от управителя на дружеството, за чиято сметка са и разноските по превода - чл. 14, ал.2 и ал. 4 АПК.

С оглед на всичко изложено, правилни са изводите на съда за законосъобразното издаване на процесното НП и ангажиране отговорността на дружеството по чл.234а, ал.1 от ЗМ, в това число и присъждането на левовата равностойност на липсващите стоки, предмет на нарушението. Като е потвърдил процесното НП, СРС е приложил правилно материалния закон и е постановил законосъобразен съдебен акт.

Решението следва да бъде оставено в сила, не е налице е соченото касационно основание за отмяната му и касационната жалба е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение от 22.11.2011 г., по н.а.х.д. № 12839 / 2010г. на Софийски районен съд, НК, 16-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.